

Feminist, javisst?

Jag brukar aldrig nedlåta mig till att försäkra att jag minsann visst inte är rasist, men nu bär det av till ett vilt och farligt landskap: manligt och kvinnligt tänkande. Där finns de feministiska vakthundarna och de har vassare tänder än de anti-rasistiska. Så bäst att jag talar om att jag har anpassat mig till den ideala mansrollen i vårt samhälle:

I mitt privatliv finns det ingen med kön korresponderande uppdelning i bättre och sämre. Jag har aldrig haft problem med kvinnliga chefer och några av mina mest briljanta doktorander har varit kvinnor. Åtminstone en tänkte bättre än jag, som jag minns. Det var jag enbart glad för. Jag har bytt blöjor på mina ungar i samma utsträckning som mina två fruar (successiv polygami) och vem som ska städa, tvätta, laga mat och punkterade cykeldäck bestäms inte av könet, även om ingen av mina båda fruar någonsin lagat en punktering. Jag är med andra ord, åtminstone i mina egna ögon, som en man ska vara i ett modernt emanciperat västerländskt samhälle. Till en del beror det på att jag är formad av det sena sextiotals- och tidiga sjuttiotalsidealet, då svenska könsroller låg mycket nära varandra. Männerna skulle inte vara macho och kvinnorna skulle vara starka och självständiga. Jag tycker tjejer i alltför högklackade dojor ser pantade ut och smink är överflödigt (vacker utan spackel). Botoxanknäbb är fult. Långa och häftigt lackerade naglar är inte erotiskt utmanande utan bara lite läskigt.

Om jag släpper det privata och tar sats i det som vetenskapen lärt mig så är kvinnor och män inte lika. De är biologiskt designade för olika uppgifter och ansvarstaganden och tänker därför inte på samma sätt. Det hindrar inte att män på många sätt kan agera och tänka kvinnligt, och vice versa. Att ett såväl manligt som kvinnligt synsätt finns hos oss alla, handlar biologiskt sett om att optimera överlevnaden. Om kvinnorna strukit med måste männen kunna ta hand om barnen. Om inga män finns tillhands, måste kvinnorna bygga husen. Det är därför ytterst en kulturell fråga vilket synsätt som tillåts dominera inom en bestämd folkgrupp. Med det tillägget att det är "normalt" att det manliga synsättet dominerar.

Det manliga tänkandet är rationellt och systematiskt. Intellectet styr. Det kvinnliga tänkandet sätter känslorna i första rummet och är individualiserande, värnande och skyddande. Ofta är det så att det kvinnliga förnuftet inte kan träda in förrän det manliga har gjort sitt. Det går exempelvis inte att ordna ett trevligt hem om det inte finns någon uppbyggd bostad. Det går inte att upprätthålla ett välfärdssamhälle, om man inte bevakar gränserna mot en hårdare omvärld. Det manliga blir på så sätt det kvinnligas förutsättning.

Idealt sett harmonierar det manliga och kvinnliga perspektivet på tillvaron. Det problematiska är att harmonin utformas på männens villkor, vilket leder till kvinnors underordning. Männerna bestämmer. Det blir ett nollsummespel; stor manlig makt leder till lite makt för kvinnor (förtryck), nota bene att männen agerar ut sin manliga sida och inte den kvinnliga. Männens överläge är grunden för konkurrens mellan könen. Kvinnorna måste bekämpa männen, för att få möjlighet att utforma ett liv efter egna villkor.

Det betyder att vi i det svenska samhället i synnerhet, och det västerländska i allmänhet, lever med ett ständigt pågående och lågskaligt krig mellan manligt och kvinnligt. Medan manligt i andra sammanhang är mer aggressivt än kvinnligt, så är kvinnorna mer aggressiva i själva könskampen. Aggressivitetens mylla är deras upplevelse av sig själva som förfördelade och underkastade patriarkatets diktatur. Det är ingen slump att feministernas främsta måltavla är "medelålders vita män", dvs. de som genom att prioritera intellectet starkast utmanar det kvinnliga förnuftet.

Nu finns det givetvis en tudelning även där. Det finns typiskt manliga respektive kvinnliga områden inom politiken. Socialpolitik är i grunden kvinnligt. Kommunikationspolitik är manligt. För att bli en bra socialarbetare måste man behärska ett kvinnligt tänkesätt och för att bli en bra väg- och vatteningenjör måste man tillämpa ett manligt tänkesätt.

Min uppfattning är att det moderna samhället, inte överallt, men inom viktiga sektioner, genomgått ett paradigmskifte. Det är inte längre det manliga utan det kvinnliga förnuftet som styr. Paradigmskiftet visar sig tydligast i att ledande politiker är mer eller mindre tvungna att kalla sig feminister, oavsett vilket kön de tillhör. På så sätt meddelar de att det är "det kvinnliga" som har makten över deras tänkande. Anledningen till att detta skett är vänsterpolitikens rättvisetänkande. Det är orättvist att männen styr och att det inte bara drabbar kvinnor utan alla som är svaga i samhället. Männens makt måste reduceras och de enda som kan göra detta är kvinnorna.

Att det västerländska samhällets män är komprometterade behöver vi inte tvivla på. Först genom kolonialismen, och därefter två världskrig. Män bygger inte bara samhällen, de dödar också sina motståndare och förstör samhällen. Män är soldater. Vilka ska kontrollera männen om inte kvinnorna? Här taggar vänsterpolitiken in. Den fastslår männens skuld och visar feminismens legitimitet. Västerländska män är bekymrade över sin makt och alla de offer som den producerat.

För att komma vidare i detta resonemang postulerar jag att, även om det finns kvinnliga områden inom politiken (se det feministiska socialdemokratiska mantrat : **vård, skola, omsorg**) så är politik i grunden ett manligt ansvarsområde. Det är männen, eller mer preciserat; det manliga förnuftet, som ska bygga samhället.

Enligt samma sätt att resonera tänker journalister kvinnligt. De är feminister, de är vänsterpartister, de är miljöpartister. I sin utbildning lär de sig att förhålla sig kritiskt till makten, dvs. till "det manliga". De växlar ner politiska beslut till konsekvenser för individer. De kritiserar den förda politiken genom att visa fram individuella exempel, som avser att väcka mediakonsumenternas empati och rättvisepatos.

Man kan säga att den kvinnliga journalistiken vunnit över den manliga politiken, i den meningen att den desavouerar män som vill ha en manlig politik. Jag ska ge fyra exempel och därefter ska jag som avslutning rikta mig direkt till männen:

1. Som bekant har Australien stängt möjligheten för migranter att ta sig dit över havet. Båtar med migranter stoppas och bogseras tillbaka, alternativt förs de till flyktingläger som har det gemensamt att de inte ligger i Australien. Detta sägs ofta i europeisk debatt vara grymt. Om det kan man tycka vad man vill, men migranterna dör inte längre i sina försök att ta sig till Australien.

I Europa växer antalet migranter som försöker ta sig till Europa över Medelhavet så snabbt att politiker och samhällsforskare börjar se det hela som en folkvandring. Europeiska fartyg plockar upp nödställda flyktingar, så att de inte ska dö. I skrivandets stund får jag veta att det svenska fartyget Poseidon räddat livet på sammanlagt 5.000 flyktingar. De förs därefter inte tillbaka till Afrikas kust utan till europeiska flyktingläger. Man kan säga att därmed räddar Europa liv, men lika gärna kan man säga att europeiska politiker dödar människor, som anser det värt risken att ge sig ut på Medelhavet. Förra året kom cirka 170.000 migranter till Italien över Medelhavet. 3.419 människor beräknas ha drunknat på vägen. Sedan årsskiftet har i snitt mer än 100 flyktingar och migranter drunknat per vecka utanför Libyens kust. Dessutom leder det till att flyktingsmugglarna tjänar grova pengar.

Med ett kvinnligt perspektiv måste liv räddas, till varje pris. Till och med om det på sikt leder till att Europa byter befolkning. Med ett manligt perspektiv måste migranterna stoppas. På så sätt räddas liv.

2. Likt många andra plågas jag av romernas tiggeri i svenska samhällen. Kåkstäder, nerskitning i bokstavlig mening och kompletterande brottslighet, gör att jag anser att tiggeri bör förbjudas. Ändå, när jag går förbi en rom, i synnerhet om det är en kvinna som visar alla tecken på att leva i misär, måste jag stålsätta mig för att inte slänga ner några tior i hennes mugg. Det kvinnliga inom mig manar: "hjälp henne!" Det manliga talar om för mig att det här är en

affärsverksamhet och bästa sättet att bli av med tiggarna är att se till att tiggeriet inte lönar sig. Då ser tiggarna ingen mening med att bege sig till Sverige. Så länge tillräckligt många medborgare lyder sin inre "kvinnliga röst" lär vi få behålla tiggeriet.

3. Så gott som alla icke-muslimer är överens om att IS är fasansfullt. Det kvinnliga sättet att reagera på är att säga att "vi måste hjälpa alla som flyr därifrån". Den manliga säger: "Vi måste på alla sätt bekämpa IS, inte minst för att våra egna länder inte ska behöva utsättas för den anstormning av flyktingar som nu är fallet."
4. Samma förhållningssätt gäller för asylsökande i vårt land. Det är kvinnligt att vägra diskutera volymerna. Alla som behöver hjälp måste få det! En manlig insikt säger att asylhanteringen kommer att skapa allt större konflikter. Vi ser det nu tydligt i Tyskland och vi kommer att få se det också i Sverige. Romska kåkstäder och flyktingförläggningar angrips. Sverigedemokraterna växer till en folkrörelse. Motsättningarna kommer att öka och fortsätter makthavande svenska politiker att okontrollerat släppa in människor som söker sig till Sverige, finns det risk för att vi landar i ett inbördeskrig. Den kvinnliga rösten inom mig säger "Det kommer aldrig att hända". Den manliga säger: "begränsas inte asylinvandringen, så är risken stor".

Och nu till de män som läser den här bloggen: det är alldeles åt pepparn med den feministiska politik som styr landet. Det finns tre manliga områden där det är nödvändigt med förändring. Stöveln i bordet och näven i backen, eller hur det nu var. Detta är mansgöra och inget att tjafsa om:

1. Bygg för helvete bostäder, eller skapa sådana villkor att bostäder blir byggda. Ungarna ska inte behöva bo kvar hemma hos morsan och farsan! Och ni vet, Sverige är ett vinterland. Den som inte har nånstans att bo går under.
2. Satans, se till att landet har ett försvar! Minns den klassiska devisen att ett land alltid har en armé. Sin egen eller någon annans.
3. Sluta släppa in obehöriga i landet! En del som har det alldeles för djävligt måste vi naturligtvis hjälpa, men inte hela djävla resten av världen!

Karl-Olov Arnstberg

<https://morklaggning.wordpress.com/2015/08/30/feminist-javisst/>

Alla texter är © på denna blogg. Det är tillåtet att sprida texterna under förutsättning att ni alltid länkar till källan här på bloggen.